ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς* 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ.* 8

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 68

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ" ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ὀκτωβρίου 1907

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ — Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

Η ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Στερεοτύπως πλέον ἀπό τινων ἐτῶν, τὰς παραμονὰς τῆς ἐνάρξεως ἑκάστης συνόδου τῆς Βουλῆς διαθέτομεν εἰς δημιουργίαν ὀνείρων καὶ κατάστρωσιν σχεδίων περὶ τῆς νομοθετικῆς ἐργασίας... τῆς πάντοτε μελλούσης, στερεοτύπως δὲ ἡ μεγαλειτέρα μερὶς τῶν ὀνειροπολημάτων τούτων ἀνήκει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, οὗτινος οἱ ἑκάστοτε Ὑπουργοί, ἐξ ἴσου φιλότιμοι, ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ συνάδελφοί των, κατὰ σωροὺς ἔχουν ἐναποθέσει εἰς τὰ διάφορα τοῦ Ὑπουργείου τούτου συρτάρια τοὺς ὄγκους ἐκείνους τοῦ χάρτου, οἵτινες ἐπινευούσης τυχὸν τῆς Βουλῆς, εἶνε προωρισμένοι νὰ μετατραπῶσιν εἰς νόμους.

Τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος, εὐνόητον ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος τις νὰ παρουσιάσουν ἐξαίρεσιν αἱ παραμοναὶ τῆς ἐπικειμένης συνόδου τῆς Βουλῆς, τούτου δ' ἕνεκα, ἀπὸ μηνὸς καὶ πλέον, αἱ στῆλαι τοῦ ἡμερησίου τύπου ὁλονὲν πολλαπλασιάζονται, ὅπως καταστῇ δυνατὸν νὰ περιλάβωσιν ἅπαντα ἐκεῖνα τὰ νομοσχέδια ἅτινα τὸ Ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης σκέπτεται νὰ ὑποβάλῃ ὑπὸ τὴν ψῆφον τῆς Βουλῆς.

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἐνομίσαμεν ὅτι ἦτο εἰς ἡμᾶς ἐπιβεβλημένον νὰ μὴ παρακολουθήσωμεν ἐν τῷ ὑπερθεματισμῷ τούτῳ τὸν ἡμερήσιον τύπον, ἀλλὰ νὰ ἀσχοληθῶμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον εἴχομεν θετικωτέρας πληροφορίας. Ἐπὶ τούτῳ ὁ κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός, ὅστις ἔσχε τὴν εὐμένειαν νὰ δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν ἕνα τῶν ἡμετέρων συντακτῶν, ἀνεκοίνωσε τὰ ἑπόμενα περίπου:

— Ἡ μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης σχετιζομένη νομοθετικὴ ἐργασία, ἧς ἡ ἐπιψήφισις θὰ ἐπιδιωχθῇ κατὰ τὴν προσεχῆ σύνοδον τῆς Βουλῆς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κριθῇ ἀπὸ τοῦδε ἀσφαλῶς ὁποία θὰ εἶνε, διότι οὐδεὶς εἶνε δυνατὸν ἢ καὶ εὐχερὲς νὰ προΐδῃ ἐκ τῶν προτέρων τὸν δρόμον ὃν ἡ ὅλη νομοθετικὴ ἐργασία θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ τοὺς σκοπέλους πρὸ τῶν ὁποίων ἐνδεχόμενον νὰ προσκόψῃ.

Ἡ Κυβέρνησις ὅμως, μετὰ τὴν πλήρωσιν τῶν θέσεων τῶν Εἰσαγγελέων, δὲν ἔχει λόγον νὰ θεωρηθῇ πλέον λίαν ἐπεῖγον τὸ γνωστὸν σχετικὸν νομοσχέδιον, ὅπερ εἶχεν ὑποβληθῇ κατὰ τὴν λήξασαν Σύνοδον, οὕτως ὥστε δὲν θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ψήφισιν τούτου κατὰ τὴν προσεχῆ Σύνοδον. Νομοσχέδια, ἅτινα κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Κυβερνήσεως καλοῦνται νὰ θεραπεύσουν ἀνάγκας ἐπιτακτικὰς καὶ νὰ πληρώσουν κενὰ ἀπὸ πολλοῦ αἰσθητὰ καὶ συνεπῶς νομοσχέδια θεωρούμενα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐπείγοντα, εἶνε τὸ περὶ μεταθέσεως τῶν ἰσοβίων δικαστῶν καὶ δικαστικῶν ἐν γένει ὑπαλλήλων, δι' οὗ ἐπιδιώκεται καὶ κατὰ τὸ δυνατὸν ἐπιτυγχάνεται τὸ σχετικῶς ἀμετάθετον αὐτῶν, τὸ περὶ δικηγορικῶν συλλόγων, ὅπερ ἀπὸ ἐτῶν ἀπετέλεσε τὸν μονοδικὸν δύναταί τις νὰ εἴπῃ πόθον ἁπάντων ἄνευ ἐξαιρέσεως τῶν δικηγόρων, τὸ περὶ ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν καταγινωσκουσῶν φυλάκισιν μέχρις ἓξ μηνῶν μετὰ τοῦ συναφοῦς περὶ τοῦ ποινικοῦ μητρώου ἢ ποινολογίου καὶ τὸ περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν διατάξεων τῆς ποινικῆς διατιμήσεως.

Ὅταν τὰ νομοσχέδια ταῦτα, ἅτινα θὰ προταχθῶσι, τύχωσι τῆς ἐγκρίσεως τῆς Βουλῆς, ἡ Κυβέρνησις δὲν θ' ἀποκνήσῃ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπιψήφισιν καί τινων ἄλλων νομοσχεδίων, ὧν τινὰ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν τῆς Βουλῆς Σύνοδον εἶχον ὑποβληθῇ, μεταξὺ δὲ τούτων μεγαλητέρας σημασίας θεωρεῖ τὸ περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, τὸ περὶ καταργήσεως ἱκανοῦ ἀριθμοῦ Εἰρηνοδικείων, ἅτινα ἐκ τῆς πείρας κατεδείχθησαν ὄχι μόνον περιττὰ καὶ ἀσκόπως βαρύνοντα τὸν Προϋπολογισμόν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβῆ δύναταί τις νὰ εἴπῃ, τὸ περὶ μεταρρυθμίσεως οὐκ ὀλίγων διατάξεων τῆς Πολιτικῆς καὶ Ποινικῆς δικονομίας, ἰδιαίτατα δὲ ἐκείνων αἵτινες ἢ ὑποθάλπουν τὴν στρεψοδιαίαν ἢ δυσχεραίνουσι τὰς συναλλαγὰς ἐν γένει, ἰδίως δὲ τὰς ἐμπορικάς, καὶ τὸ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν φυλακῶν.

Ταῦτα περίπου ἔσχε τὴν εὐμένειαν νὰ ἀνακοινώσῃ πρὸς τὸν συντάκτην ἡμῶν ὁ κ. ὑπουργός, ὅστις, ὡς παρατηρεῖ τις, διαπνέεται ὑπὸ ἀρκετῆς αἰσιοδοξίας, ἥτις, παρὰ τὴν πεῖραν τοῦ παρελθόντος, ἀποτελεῖ ἕνα τῶν κυριωτέρων διὰ πᾶσαν ἐπιτυχίαν παραγόντων, εὐτυχῶς δὲ ἡ αἰσιοδοξία αὕτη προσέλαβεν ἤδη πρακτικωτέραν, ἂν ἡ ἔκφρασις εἶνε ἐπιτετραμένη, διεύθυνσιν, ἀφοῦ κατενοήθη ὅτι ἡ ἀρχὴ καθ' ἥν, ἐπιτυγχάνει τις ὀλίγα ὅταν ἐπιδιώκῃ πολλά, δὲν δύναται ἐπίσης τελεσφόρως νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ὅταν ἀκόμη πρόκειται νὰ ἀπαιτήσῃ τις ταῦτα ἀπὸ μίαν Ἑλληνικὴν Βουλήν.

ΟΙ ΙΣΟΒΙΟΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΩΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΙΣ

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ὅπερ εἰς σειρὰν προηγουμένων φύλλων ἀνεκινήσαμεν, κατακρίνοντες τὴν πραγματοποιηθεῖσαν ἀτυχῶς ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως ὅπως σὺν τῷ χρόνῳ τὸ σῶμα τῶν Εἰσαγγελέων ἀποτελεσθῇ ὑπὸ ἰσοβίων δικαστῶν, ὁ ἐν Θήβαις δικηγόρος κ. Βασίλ. Ε. Κυρέλλος ἀποστέλλει τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἂν καὶ ἄλλοι δικηγόροι ἐνεπνέοντο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὑφ' οὗ ὁ γράφων θάρρους, ζητήματα τοιαύτης φύσεως ἀναμφισβητήτως δὲν θὰ ἐγεννῶντο, πολλῷ δ' ἧττον δὲν θὰ ἐπραγματοποιοῦντο.

Τὸ προηγούμενον, τὸ ὁποῖον καθιέρωσεν ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Βοκοτόπουλος, διορίσας εἰς τὰς κενὰς θέσεις εἰσαγγελέων δικαστὰς ἀντὶ δικηγόρων, ὡς κατὰ κανόνα ἔπραττον πάντες οἱ κατὰ καιροὺς προκάτοχοί του, δὲν ἔπρεπε φρονῶ, οὔτε ἡ «Δικαιοσύνη» νὰ παρέλθῃ ὡς τὸ παρῆλθεν, οὔτε οἱ διάφοροι δικηγορικοὶ σύλλογοι νὰ τὸ χάψουν μεθ' ὅσης ἀπαθείας φαίνεται, ὅτι τὸ ἔχαψαν. Ἐγὼ τοὐλάχιστον εἰς τὴν καινοτομίαν αὐτὴν τοῦ κ. ὑπουργοῦ εὑρίσκω ἐν τόσον μέγα ἀδίκημα πρὸς τὸ δικηγορικὸν σῶμα, μίαν τόσον βαρεῖαν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς ἀποτελοῦντας αὐτό, τόσον δὲ βαθὺ τὸ πλῆγμα κατὰ τῆς φιλοτιμίας καὶ τοῦ μέλλοντός των, ὥστε θεωρῶ, ὅτι ἔπρεπε ἀπὸ κοινοῦ ὅλοι οἱ ἐν Ἑλλάδι δικηγόροι νὰ ἐξεγερθῶσι διὰ παντὸς θεμιτοῦ τρόπου, ἵνα ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκφράσουν τὴν ζωηρὰν ἀγανάκτησιν των κατὰ τῆς πράξεως ταύτης, ἐξ ἄλλου δ' ἀποτρέψουν πᾶσαν ἐν τῷ μέλλοντι ἐπανάληψιν αὐτῆς.

Ὅπως ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ ἐπαγγέλματα, οὕτω καὶ τὸ δικηγορικόν, ἔχει τοὺς ἀριστεῖς του, ἔχει τοὺς ἐπιλέκτους του, ἔχει τοὺς κοινοὺς καὶ τοὺς μετρίους, ἔχει —διατὶ νὰ τὸ ἀποκρύψωμεν—καὶ τοὺς ναυαγούς του. Ἀλλ' ὅταν ἔρχεται ἡ Πολιτεία καὶ ἐν τῇ ἐπισημότητί της διακηρύττει ἐμπράκτως, ὅτι μεταξὺ τῶν τόσων ἑκατοντάδων τῶν ἐν Ἑλλάδι δρώντων δικηγόρων δὲν ὑπάρχουν οὐδὲ ἓξ (ἀριθ. 6) ἱκανοὶ νὰ καταλάβουν ἕδρας εἰσαγγελικάς, καὶ δανείζεται δι' αὐτὰς πρωτοδίκας καὶ εἰρηνοδίκας, ὦ αὐτὸ εἶναι ἀφόρητον. Εἶνε δὲ κάτι τι, τὸ ὁποῖον τοὐλάχιστον ὁ κ. Βοκοτόπουλος, ὁ διὰ τῆς δικηγορίας ἀνελθών, ὁ εἰς τὴν δικηγορίαν ὀφείλων πᾶν ὅ,τι ἀπέκτησεν καὶ εἰς αὐτὴν μέλλει, ἀργὰ ἢ γρήγορα, νὰ ἐπανέλθῃ, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἔπρεπε νὰ διαπράξῃ.

Οὐδ' εἶνε ἀρκοῦσα δικαιολογία ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνήθως λέγεται. Ὅτι δηλαδὴ ἡ πληθώρα τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐπιζητούντων τὴν θέσιν τοῦ Εἰσαγγελέως δικηγόρων καὶ τὸ δύσκολον τῆς ἐξοικονομήσεως αὐτῶν ἄνευ σοβαρῶν κομματικων ῥηγμάτων, ἦτο ὁ λόγος, ὁ ὁ ἐξαναγκάσας τὸν ὑπουργὸν νὰ στραφῇ πρὸς τοὺς δικαστάς.

Ὑπουργός, καυχώμενος, ὅτι ἐπαξίως κατέχει τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα, φιλοδοξῶν δὲ νὰ λέγηται περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἡ σπονδυλική του στήλη δὲν εἶνε τόσον εὐλύγιστος πρὸ τῶν βουλευτικῶν ἀξιώσεων, καὶ τοιοῦτος, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, εἶνε ὁ κ. Βοκοτόπουλος, δὲν ἔπρεπε ποσῶς νὰ ὑποκύψῃ πρὸ τῆς δῆθεν πληθώρας τῶν πανταχόθεν ἀπαιτήσεων. Οὐδ' ἐπετρέπετο εἰς αὐτὸν καὶ τὴν Κυβέρνησιν νὰ σκέπτωνται ἐπὶ τόσῳ μεγάλων ζητημάτων, ὅπως ὁ τελευταῖος κομματάρχης, ὁ ἕτοιμος νὰ θυσιάσῃ καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια, χάριν ἔστω καὶ τοῦ τελευταίου φίλου ἐκλογέως του.

Ἂν ὑπάρχῃ πράγματι πληθώρα ἀπαιτήσεων, εἰς τὸν ὑπουργὸν ἐναπόκειται νὰ τὰς δεκατίσῃ, προκαλῶν ὑπευθύνους πληροφορίας ἐπισήμων καὶ ἁρμοδίων δικαστικῶν προσώπων περὶ ἑνὸς ἑκάστου τῶν ὑποψηφίων· περὶ τοῦ χαρακτῆρός του, περὶ τῆς ἀρετῆς του, περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς του ἱκανότητος, περὶ τῆς δραστηριότητός του, περὶ τῆς εὐγλωττίας του, περὶ τοῦ ψυχικοῦ του σθένους,

Διότι αὐτὰ κυρίως, νομίζομεν ὅτι εἶνε τὰ ἀπαραίτητα προσόντα ἑνὸς εἰσαγγελέως καὶ οὐχὶ ἡ εὔκολος ἀπομνημόνευσις κανόνων τινῶν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου καὶ διατάξεων τοῦ ποινικοῦ ἄνευ κρίσεως καὶ ὀρθοφροσύνης περὶ τὴν ἐφαρμογήν αὐτῶν, καὶ χωρὶς κοινωνικὴν πεῖραν, ἀπαραίτητον ὅπως ὑποβοηθήσῃ τὴν ὀρθοφροσύνην ταύτην.

Ἂν ὑπῆρχε πράγματι πληθώρα ἀπαιτήσεων, δὲν ἐχρειάζετο παρὰ ὀλίγη εὐσυνειδησία καὶ μικρὸς κόπος διὰ νὰ προτιμηθοῦν ἀνὰ μέσον τῶν αἰτούντων καὶ συνεστημένων οἱ καλλίτεροι.

Ζῶμεν δ' ἐν Ἑλλάδι, ἥτις δὲν ἀποτελεῖ, εἰ μή, μιᾶς εὐρωπαϊκῆς πόλεως τὸν πληθυσμόν, καὶ δύσκολον δὲν εἶνε εἰς πάντα εἰλικρινῶς θέλοντα νὰ μάθῃ ποῖος ὁ ἱκανὸς καὶ ποῖος ὁ ἀνίκανος, ποῖος ὁ ἠθικὸς καὶ ποῖος ὁ φαῦλος, ποῖος ὁ ἄξιος τῆς συστάσεώς του, ποῖος ὁ ἀνάξιος αὐτῆς. Πρὸς τιμὴν ἄλλως συνιστώντων καὶ συνιστωμένων δὲν φαντάζομαι ὅτι μεταξὺ τῶν τελευταίων θὰ ὑπῆρχον καὶ ἄνθρωποι τόσον κατώτεροι τοῦ ἀξιώματος, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπέβλεπον.

Ἀλλὰ θὰ προεκαλοῦντο δυσαρέσκειαι βουλευτῶν ἐκ τῆς προτιμήσεως τούτων ἢ ἐκείνων. Καὶ ὑπὸ τίνων, παρακαλοῦμεν, παρὰ ὑπὸ βουλευτῶν συνιστῶνται οἱ παρελαύνοντες κατὰ χιλιάδας ἀπὸ τὰς στήλας τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως» καὶ καταλαμβάνοντες θέσεις ὑψηλὰς καὶ χαμηλὰς εἰς ὅλας τὰς βαθμίδας πασῶν τῶν ἱεραρχιῶν; Καὶ πῶς συμβαίνει, ὥστε ἐκ τῆς προτιμήσεως τῶν ἄνω διοριζομένων καὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν ἀντιζήλων των εἰς θέσεις ἐπίσης ὑψηλάς, ὡς αἱ τῶν εἰσαγγελέων, νὰ μὴ προκαλῶνται αἱ περίφημοι δυσαρέσκειαι τῶν βουλευτῶν, τὰς ὁποίας ἐπέσεισεν ὡς μορμολύκειον ὁ ἐκ Σύρου βουλευτής, ἵνα παραβιάσῃ κανόνα, τηρηθέντα καὶ ἐφαρμοσθέντα ὑφ' ὅλων τῶν Κυβερνήσεων καὶ ὑπὸ τῆς κοινῆς συνειδήσεως ἀναγνωρισθέντα ὡς καλῶς ἔχοντα; Ἵνα καταρρίψῃ τὴν μόνην χρυσῆν γέφυραν, ἥτις ἐναπέμεινεν εἰς τοὺς πρῴην συναδέλφους του, ἵνα εἰσέλθουν εἰς τὰ ἄδυτα τῆς δικαστικῆς ἱεραρχίας; Μήπως διότι οἱ δικηγόροι κατήσχυναν τὸ εἰσαγγελικὸν ἀξίωμα; Μήπως διότι ἄλλοτε ὁ Ἀριστείδης Οἰκονόμου (πρῴην δικηγόρος), Ρόκος Χοϊδᾶς (πρῴην δικηγόρος), Ἀντωνόπουλος (πρῴην δικηγόρος), Εὐλάμπιος (πρῴην δικηγόρος) καὶ τόσοι ἄλλοι, τοὺς ὁποίους εἶμαι ἀρκετὰ νέος, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζω, δὲν ἐτίμησαν, δὲν ἐλάμπρυναν τὸ εἰσαγγελικὸν ἀξίωμα; Ἢ μήπως, διότι καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἀκόμη οἱ εἰσαγγελεῖς Λυκουρέζος (πρῴην δικηγόρος) Μπενῆ-Ψάλτης (πρῴην δικηγόρος) καὶ ἄλλοι, ὧν δὲν ἔχω πρόχειρα τὰ ὀνόματα, δὲν φέρουσιν ἐπαξιώτατα αὐτό;

Ἀλλ' ὄχι. Οὔτε ἡ πληθώρα τῶν ἀπαιτήσεων, οὔτε ἡ κομματικὴ ἀνάγκη ἐγέννησαν τοὺς δικαστὰς-εἰσαγγελεῖς. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρωτίστως συνετέλεσεν εἰς τοῦτο, δὲν εἶνε, κατ' ἐμὲ ἄλλο, εἰμὴ μία ***παράδοξος ἄδικος*** καὶ ***τερατώδης*** προκατάληψις κατὰ τῶν δικηγόρων ἀπὸ μέρους ὑπουργοῦ-δικηγόρου, προκατάληψις, ἡ ὁποία εὔχομαι καὶ ἐλπίζω, ὅτι θὰ παραμείνῃ μοναδική.

Βασίλ. Ε. Κυρέλλος

Δικηγόρος παρὰ τῷ πρωτοδικείῳ Λεβαδείας

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Ο ΝΕΟΣΣΟΣ

I

Εἶνε νέος ἀκόμη, καὶ ὅμως δὲν εἶνε ἄφροντις. Τὸ μέτωπόν του ρυτιδοῖ σκέψις βαθεῖα, καὶ ὅμως ἠδύνατο νὰ εἶνε αἴθριον.

Φαίνεται πολυάσχολος ὅπως δὲν εἶνε.

Τὸν βασανίζουν μέριμναι πολλαί, καὶ ὅμως αὗται εἶνε τόσον ὀλίγαι.

Δὲν σκέπτεται εἰμὴ τὰς ὑποθέσεις του, καὶ ὅμως αὗται εἶνε τόσον ὀλίγαι.

Δὲν συζητεῖ πορὰ μόνον δι' αὐτὰς καὶ ὅμως πᾶσα συζήτησις αὐτῶν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἐξηντλημένη. Φαίνεται ὅτι δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναπαύσεως τοῦ πνεύματος, καὶ τοῦτο διότι δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸ κουράσῃ ἀκόμη. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν φαίνεται ὅτι τὸν ἀπασχολεῖ ἓν ζήτημα, καὶ ἐνῷ ζητεῖ τὴν λύσιν αὐτοῦ, ἐν τούτοις ἀπομακρύνεται αὐτῆς. Καὶ ὄντως, ἀντὶ νὰ προστρέξῃ εἰς τὰ βιβλία του, τρέχει πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς λύσεως ἢ μᾶλλον τῶν λύσεων, διότι ἔχει πολλὰς ἀπορίας, εἰς τὸ καφφενεῖον, εἰς τὸν δρόμον, ὅπου ὑπάρχει συνάντησις συναδέλφων.

Ἀλλοίμονον ἂν σᾶς συναντήσῃ καθ' ὁδόν. Εἶσαι αἰχμάλωτός του.

Ἀμέσως θὰ σοῦ ἀναπτύξῃ ποία ὑπόθεσις τὸν ἀπασχολεῖ ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος, θὰ σοῦ ζητήσῃ τὴν γνώμην σου, ἐπὶ τῆς ἐκδοθείσης προδικαστικῆς ἀποφάσεως, δι' ὑπόθεσιν τὴν ὁποίαν ἀγνοεῖ ἐντελῶς, θὰ σοῦ ἀραδιάσῃ πέντε ἓξ ἀπορίας του, καὶ ὅλα αὐτὰ κατὰ τὴν ὥραν ποῦ θέλεις κσὶ σὺ ἀτυχῆ συνά-

δελφε νὰ παραδοθῇς εἰς τὰς ἰδικάς σου σκέψεις ὕστερα ἀπὸ μίαν τρίωρον φυλάκισιν, μέσα εἰς τὴν δηλητηριώδη καὶ πνιγηρὰν ἀτμόσφαιραν τῶν ἀκροατηρίων μας.

Ἐνεδρεύει, ἵνα σοῦ ἁρπάσῃ μίαν στιγμὴν ἀνέσεως καὶ ζητεῖ νὰ σὲ παρασύρῃ εἰς τὸ πέλαγος τῶν ἀποριῶν του, εἰς τὸ ὁποῖον βυθίζεται ὁλοέν, ἵνα τοῦ χρησιμεύσῃς ὡς σωσίβιον.

Φαίνεται ὅτι ζῇ πλέον διὰ νὰ συζητῇ περὶ τῆς ὑποθέσεώς του, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ εἰς πᾶν του βῆμα, καὶ ἡ ὕπαρξίς του ὁρίζεται πανταχόχεν ἀπὸ δῆθεν ἀσχολίας. Διὰ τὴν ὑπόθεσίν του δύναται νὰ λεχθῇ ἐν παρῳδίᾳ, τὸ τοῦ ποιητοῦ, ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ

Τὴν περιστολὴν τοῦ παντὸς εἰς ταύτην
καὶ τὴν διαστολὴν αὐτῆς μέχρι τοῦ [ἀπείρου.

Βαδίζει σύννους.—Σκέπτεται ἀσφαλῶς τὰς ὑποθέσεις του.

Εἶνε ἀφηρημένος.—Δὲν διακρίνει οὐδένα. Παραμερίσατε.

Ἐὰν δὲ πέσῃ ἐπάνω σας κατὰ λάθος, βεβαίως θὰ σᾶς ἀπαγγείλῃ τὰς προτάσεις ποῦ ἔγραψε.

Θὰ σοῦ παρσπονεθῇ διὰ μίαν ἀδικίαν τῆς Δικαιοσύνης, θὰ σὲ δεσμεύσῃ ἐπὶ μίαν ὥραν, θὰ σοῦ σφίξῃ τὸν ἐγκέφαλον μὲ χιλίας ἐρωτήσεις, καὶ ἀφοῦ σ' ἐξαντλήσῃ, σ' ἐγκαταλείπει ἵνα εὕρῃ νέον θῦμα πρὸς συζήτησιν

Καὶ ὅμως, παρ' ὅλα ταῦτα συγχωρήσατέ τον.

Ὅ,τι πράττει, τὸ πράττει ἐν ὀνόμστι τῆς νεότητος, ἥτις κυλίεται ἐντὸς χρυσοκυάνου νεφέλης καὶ ζῇ ἐν μέσῳ ἐλπίδων χωρὶς νὰ μαντεύῃ ὅτι τὴν χρυσάκτινον ἀνατολὴν διαδέχονται νέφη χειμερινῆς νυκτός. . . .

Ἀφήσατέ τον νὰ ὀνειροπολῇ . . . . . καὶ νὰ σᾶς βασανίζῃ.

Τὰ ἔτη θὰ παρέλθουν, ὁ νέος θὰ γείνῃ πσλαιός, αἱ τρίχες θὰ λευκανθῶσι, αἱ ἐλπίδες θὰ πτερυγίσουν πρὸς ἄλλους ὀνειροπόλους, ἡ αἰσιοδοξία θὰ ἔχῃ ὑποχωρήσει, καὶ ἡ ὠφέλιμος πεῖρα θὰ ἔχῃ δηλητηριάσει τὴν ψυχήν του.

Μὴ παραμερίζετε πλέον.

Περνᾷ ὁ παλαιὸς δικηγόρος.

Εἶνε ἀκίνδυνος.

Δὲν θὰ πέσῃ ἐπάνω σας ἐκ λάθους, οὔτε θὰ σᾶς ὁμιλήσῃ περὶ προδικαστικῆς.

Κεκορεσμένος ἀπὸ παράξενα ποῦ εἶδε, ἀηδιασμένος ἀπὸ ὀξύμωρα, συντετριμμένος ἀπὸ τὰς ἰσχυρὰς συγκινήσεις τοῦ ἐπσγγέλματος, περιμαζεύει τὰ ἀπομηνάρια, μιᾶς ζωῆς ἀνησύχου, καὶ συγκεντρῶν ὅσα λείψανα ζωῆς καὶ μειδιάματος τοῦ ἀπέμειναν, προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ ὥρας ἀνέσεως, καθ' ἃς θὰ ἀποδιώξῃ ὡς κώνωπα ἐνοχλητικὸν, βομβοῦντα περὶ τὰς ἀκοάς του, πᾶσαν ἀνάμνησιν νομικῆς διατάξεως, καὶ βαδίζει πρὸς τὸ καφφενεῖον ἵνα λησμονήσῃ—καὶ ἀκουσθῇ μετ' ὀλίγον μετρῶν τοὺς κύβους.

ΗΘΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 27 Ὀκτωβρίου.

Εἶνε γνωστότατον τὸ εὐφυὲς δόγμα, ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τις δικαστικὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαίου του πρέπει νὰ ἔχῃ δίκαιον, νὰ εὕρῃ τὸν κατάλληλον δικηγόρον, ὅστις θὰ τὸ ὑποστηρίξῃ καὶ τὸν δικαστήν, ὅστις θὰ τὸ ἐννοήσῃ. Οἱ ἕλληνες διάδικοι ἀπὸ πολλοῦ παρετήρησαν, ὅτι ὑπὲρ πάντα ταῦτα ἢ ἀκριβέστερον, ἀντὶ ὅλων τούτων, ἀρκεῖ νὰ εὕρῃ τις τὸν κατάλληλον ἰσχυρόν, ὅστις διὰ τῆς ἀσφαλοῦς ὁδοῦ τῶν παρασκηνίων θὰ ἀπευθυνθῇ εἰς τὰ δικαστικὰ πρόσωπα. Ἡ πεῖρα φαίνεται ἐστερέωσε μίαν τοιαύτην ἰδέαν, ἡ ὁποία κατὰ κανόνα προέχει ἐν τῇ συνειδήσει τῶν διαδίκων ἐν τῇ ἐκλογῇ δικηγόρου. Εἶνε ἀληθὲς, ὅτι καταβάλλεται μία φιλότιμος προσπάθεια πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πεποιθήσεως τοῦ κόσμου πρὸς τὴν δικαιοσύνην, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀληθές, ὅτι οἱ ἀξιότιμοι κύριοι ἰσχυροὶ ἀμύνονται κρατερῶς πρὸς διατήρησιν τῆς ὀλεθρίας ἐπιρροῆς των καὶ φαίνεται ἀτυχῶς, ὅτι δὲν ἡττῶνται ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ. Τοῦτο τοὐλάχιστον ἀποδεικνύει ἡ διαμαρτύρησις τῶν ἐν Ἄρτῃ δικηγόρων ἐπὶ τούτῳ συνελθόντων κατά τινος τῶν αὐτόθι πολιτευομένων, ὅστις διατηρεῖ ἴδιον δικηγορικὸν γραφεῖον, συγκεντροῖ τοὺς πλείστους τῶν διαδίκων καὶ ἐνταῦθεν παρακωλύει τὴν ἐλευθέραν ἀνάπτυξιν τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος. Δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι ν' ἀνεύρωμεν εὐθύνας ἐν τῇ λιποψυχίᾳ τῶν δικαστικῶν προσώπων μόνον, διότι ἡ προστασία τῶν νόμων πρὸς διατήρησιν τοῦ ἀξιώματός των δὲν ἀφαιρεῖ μυρία ἄλλα σκάνδαλα δυνάμενα νὰ δελεάσωσιν ἢ νὰ ἐκβιάσωσι τὰς δικαστικὰς συνειδήσεις. Ἴσως καὶ οἱ πολιτευόμενοι πταίουσι καὶ οὗτοι ὀλιγώτερον, ὅταν αἱ συνθῆκαι τῆς πολιτικῆς ἐπικρατήσεως καθιέρωσαν καὶ τὴν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ συναλλαγήν. Ἡ ἀναζήτησις τῆς αἰτίας ἑνὸς φαινομένου εἰς τοὺς ἀμέσως προσεχεῖς παράγοντας αὐτοῦ εἶνέ τι ἀφιλοσόφητον. Ἀλλ' ἂν τὸ κακὸν τοῦτο προδίδῃ μίαν κατάστασιν ἀποσυνθέσεως τοῦ ὅλου πολιτειακοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ τότε πολῖται καὶ δικασταὶ εἴμεθα ἐν ταὐτῷ θύματα καὶ ἥρωες τῆς κατὰ παραγγελίαν ἀπονομῆς τοῦ δικαίου ἢ τοὐλάχιστον τῆς περὶ τούτου κρατούσης γνώμης, δὲν παύομεν οὐχ ἧττον ἕκαστος νὰ διατηρῶμεν τὰς ἰδίας εὐθύνας. Ἡμεῖς δὲ ἰδιαιτέρως ἔχομεν προφανῆ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀνομολογήσωμεν τὰς ἡμετέρας ὑπερβασίας, ἵνα διατηρήσωμεν τὸ κῦρος καὶ τὸ δικαίωμα νὰ καταγγέλλωμεν τὰ ἐγκλήματα ἢ τὰς παρεκτροπὰς τῶν ἄλλων συναιτίων. Δὲν θὰ ὑποπέσωμεν ἐν τούτοις εἰς τὴν ὑπερβολὴν νὰ αἰτιαθῶμεν τῶν δικηγόρων ὡς δυναμένων μόνων νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ κακοῦ. Οἱ δικηγόροι κατὰ κανόνα εἶνε οἱ περισσότερον ἐνταῦθα ζημιούμενοι ἐπαγγελματικῶς, οἱ ὀδυνηρότερον αἰσθανόμενοι ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν τὰ ἀποτελέσματα δικαστικοῦ καθεστῶτος, καθ' ὃ τὸ δίκαιον δὲν μετρᾶται καὶ δὲν ἀπονέμεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νόμων πάντοτε. Ἐφ' ὅσον ἐν τούτοις ὑπάρχουν δικηγόροι, ὁσονδήποτε ἐλάχιστοι, οἵτινες ἐπωφελοῦνται εὐπτοήτων δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ παρίστανται φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὴν πειθὼ ἔστω ἀλλὰ καὶ τὴν βίαν, καὶ πρὸ παντὸς ἐφ'ὅσον οἱ συνάδελφοι τούτων ἀνέχονται τὴν περιοδικὴν ἐπικράτησιν τῶν κομματικῶν τροφίμων καὶ δὲν καταγγέλλωσι καὶ δὲν διαμαρτύρονται καὶ δὲν διαστέλλωσιν ἑαυτούς, ὅπως οἱ ἐν Τρικκάλοις δικηγόροι, δὲν πρέπει νὰ θεωρῶμεν ἑαυτοὺς ἀπηλλαγμένους εὐθυνῶν. Πρὸς τίνα ὅμως ἀπευθύνεται ἡ διαμαρτύρησις τῶν Ἀρτινῶν συναδέλφων καὶ τίνα σκοπιμότητα ἔχει ἀγνοοῦμεν. Πρόκειται περὶ ζητήματος καθαρᾶς ἐπαγγελματικῆς ἀξιοπρεπείας, τὴν τήρησιν τῆς ὁποίας δὲν ἐγγυᾶται ἐπαρκῶς ἡ πρὸς τὴν κοινὴν γνώμην προσφυγή. Παρ' ἡμῖν ἀτυχῶς διὰ τὴν ἀνυπαρξίαν δικηγορικῶν συλλόγων καὶ ἐντεῦθεν πάσης τιμωροῦ πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας, ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀξιοπρέπεια ἔχει ἀφεθῆ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων, καθ' ὃν χρόνον ἐν Γαλλίᾳ τιμωροῦνται δικηγόροι, διότι ἐδέχθησαν ἀμοιβὴν καθ' ὁδόν, ἀπαγορεύεται πᾶσα διαφήμησις καὶ ἡ προσθήκη τοῦ τίτλου τῶν διαφόρων ἐν ταῖς ἐπὶ τῶν θυροφύλλων ἐπιγραφαῖς θεωρεῖται καὶ αὕτη διαφήμησις καὶ εἰς τοσοῦτον εὐαισθησίας περὶ τὴν ἀντίληψιν τῆς δικηγορικῆς ὑπερηφανείας ἔφθασαν, ὥστε ν' ἀμφισβητῶσιν ὥς τι ἀντικείμενον πρὸς αὐτὴν τὴν ἀξιοπρέπειαν τὴν διὰ τῆς δικαστικῆς προσφυγῆς διεκδίκησιν καθυστερουμένων δικηγορικῶν δικαιωμάτων.

Δὲν θὰ ἦτο προτιμώτερον οἱ ἐν Ἄρτῃ συνάδελφοι, ἀντὶ μιᾶς ἀσκόπου διαμαρτυρήσεως, νὰ ἐπεδίωκον τὴν νομοθετικὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικηγορικῶν συλλόγων, ὅτε μετὰ κύρους θὰ ἐξηλέγχομεν πᾶσαν παντὸς παρεκτροπὴν καὶ αἱ διαμαρτυρίαι ἡμῶν δὲν θὰ εἶχον τὴν ἀθλίαν κραυγὴν μόνον ;

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ συνεδρίασις τῆς χθές. Τὸ νομοσχέδιον περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων —Τὸ κατάστημα τοῦ Πρωτοδικείου.

Συνεπείᾳ εἰδικῆς προσκλήσεως, συνῆλθον χθὲς τὰ περισσότερα τῶν μελῶν τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν ἐν τῇ μεγάλῃ(;!) αἰθούσῃ τοῦ Πρωτοδικείου, ἥτις, εἴτε κατ' εὐφημισμὸν εἴτε καὶ κατ' ἀνάγκην ὀνομάζεται αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων.

Ἀντικείμενα τῆς συνεδρίας ταύτης ἦσαν, κατὰ τὴν διανεμηθεῖσαν πρόσκλησιν, ἀνακοινώσεις εἰς ἃς θὰ προέβαινεν ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Ἰωάννης Εὐκλείδης, ἀναγόμεναι πρὸς τὴν ψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων καὶ ἐκλογὴ τεσσάρων νέων μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἰς ἀντικατάστασιν ἰσαρίθμων ἐξελθόντων διὰ κλήρου κατὰ τὸ Καταστατικόν.

Πράγματι ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς συνεδρίας ὁ κ. Ι. Εὐκλείδης, ἀνεκοίνωσε τὰς διαφόρους ἐνεργείας εἰς ἃς καὶ οὗτος καὶ τὸ συμβούλιον εἶχε προβῇ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Μαΐου, τὰς σχετιζομένας μὲ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ περὶ δικηγορικῶν συλλόγων νομοσχεδίου, κατέληξε δὲ λέγων μετὰ χαρᾶς ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο οὐδέποτε ἔχει φθάσει εἰς τόσον ὡριμότητος, ὅσον σήμερον καὶ ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ νομοσχεδίου ἐκείνου εἰς νόμον εἶνε ζήτημα χρόνου ὀλιγίστου . . . ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντοτε ὅτι θύελλά τις πολιτικὴ δὲν θὰ παρασύρῃ καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἐλπίδων τῶν δικηγόρων.

Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην ὁ Σύλλογος προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν τεσσάρων συμβούλων, ὡς τοιοῦτοι δὲ ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. ***Θρ. Πετμεζᾶς, Παναγ. Ἀραβαντινός, Ἄγγελος Ἀθανασίου καὶ Ἀρ. Μπαλᾶνος.***

Πρὶν ἢ ὅμως κηρυχθῇ ἡ λῆξις τῆς συνεδριάσεως ταύτης, ὁ δικηγόρος κ. Ἀρ. Μπαλᾶνος, περιγράψας ἐν ὀλίγοις, ἀλλ' ἀρκετὰ χαρακτηριστικῶς, τὴν κατάστασιν τοῦ ὅλου κτιρίου τοῦ νέου Πρωτοδικείου, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων, ὑποβάλλει τὴν πρότασιν ὅπως ὁ σύλλογος ἐκφράσῃ τὴν διαμαρτυρίαν αὐτοῦ. Ὁ πρόεδρος κ. Ι. Εὐκλείδης, ἀναγνωρίζων καὶ οὗτος ὅτι τὸ νέον τοῦτο Κατάστημα τοῦ Πρωτοδικείου πᾶν ἄλλο ἢ τὰς ἀνάγκας δι' ἃς τὸ προώρισαν πληροῖ, ἐκφράζει τὴν γνώμην ὅτι, μετὰ τὸ τετελεσμένον γεγονός, πᾶσα κραυγὴ θὰ ἐξισοῦτο πρὸς οὐτοπίαν.

Τὴν γνώμην ταύτην τοῦ κ. Ι. Εὐκλείδου ἀναλαμβάνουν οὐκ ὀλίγοι νὰ κεραυνοβολήσουν, οὕτω δὲ σχηματίζεται μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον μερὶς ἀδιαλλάκτων καὶ μερὶς συντηρητικῶν, αἵτινες κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον διΐστανται, πράγματι ὅμως συμπίπτουν, διότι ὅλοι ἐκδηλοῦσιν ἀπερίφραστον τὴν γνώμην ὅτι ἡ ἐγκατάστασις τοῦ Πρωτοδικείου εἰς τοιοῦτο κτίριον, ἀποτελεῖ περιφρόνησιν τὸ ὀλιγώτερον πρὸς τὸ πρόσωπον τῶν δικηγόρων.

Ἐν τέλει ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη ὅπως τὴν μεταπροσεχῆ Κυριακὴν κληθῶσιν ὄχι πλέον τὰ μέλη τοῦ συλλόγου, ἀλλ' ἅπαντες οἱ δικηγόροι ὅπως συσκεφθῶσιν ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθῶσι δικηγοροῦντες καὶ συνεδριάζοντες ἐν τοιούτῳ καταστήματι καὶ συζητήσωσι τὰ ληπτέα μέτρα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5318 (1907) ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τῆς Ἀννέτας Ἰω. Δεσίπρη τὸ γένος Νικολ. Μαραγκοῦ κατοίκου Ἀθηνῶν κατὰ τοῦ συζύγου της Ἰωάν. Ἀλ. Δεσίπρη ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπέτρεψεν αὐτῇ νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ διαζυξεώς της ἀγωγήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1907

Ὁ τῆς αἰτούσης πληρεξ. δικηγόρος
Ἡ. Ν. Τ. Χαριτᾶτος.

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲν ἀκαταβληθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4.

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ξενοφοβία.

Τὸ μεταξὺ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος καὶ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Προξένου τῆς Ἰταλίας ἐπεισόδιον, ὅπερ περιεγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον καὶ τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ μετετρέπετο εἰς διπλωματικόν, μᾶς παρέχει ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ νόσος ἐκείνη, ἥτις ἄριστα δύναται νὰ ὀνομασθῇ *ξενοφοβία* καὶ ὑπὸ τῆς ὁποίας ὅλοι ἀνεξαιρέτως καὶ ἰδιῶται καὶ δικασταὶ καὶ δικηγόροι καὶ ἀρχαὶ καὶ Ὑπουργοὶ κατεχόμεθα, ὀξύνεται ὁλονέν.

Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ἀνωτέρω μεμονωμένου ἐπεισοδίου, περὶ οὗ λίαν εὐχαρίστως ἀνακοινοῦμεν ὅτι δὲν εἶχεν ἀκριβῶς ὅπως μᾶς μετεδόθη καὶ ὅπως τὸ περιεγράψαμεν. Πρόκειται, λέγομεν, περὶ τοῦ φαινομένου, ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἐμφανισθῇ εἴτε ἐνώπιον οἱουδήποτε προέδρου παντὸς δικαστηρίου, ἢ ἀνακριτοῦ ἢ Εἰσαγγελέως ἢ καὶ ὁλοκλήρου δικαστηρίου, ὁ πρῶτος τυχὼν μὴ ὁμιλῶν τὴν Ἑλληνικήν, Ἄγγλος ἢ Ὁλλανδός, Γερμανὸς ἢ Ἱσπανός, ἵνα περίτρομοι ἐγερθῶμεν τῆς θέσεώς μας καὶ μετὰ σεβασμοῦ, ὃν ὁ τρόμος ἐπιβάλλει, ἀποκαλυφθῶμεν.

Ἐνθυμούμεθα, τὸ ἀνεγράψαμεν δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς στήλης πρό τινων μηνῶν, ὅτι Πρόεδρος Ἐφετείου, δικαιολογῶν τὴν αὐστηροτέραν τοῦ συνήθους στάσιν, ἣν κατά τινα συνεδρίασιν εἶχε προσλάβει ἀπέναντι τῶν δικηγόρων κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς συνεδριάσεως, εἶπεν, ὅτι ἡ τοιαύτη στάσις τῷ ἦτο διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπιβεβλημένη, διότι τὴν συνεδρίασιν παρακολουθοῦσι καί... ξένοι! Μυρία δὲ ἀνάλογα πρὸς τοῦτο εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν παραδείγματα, καταλήγοντα εἰς τοῦτο, ὅτι δυσαναλόγως ταπεινοῦμεν ἑαυτοὺς ἀπέναντι τῶν ξένων καὶ ἄνευ λόγου τινὸς τοὺς μεγαλύνομεν, τόσον, ὥστε μᾶλλον ἐκ τῆς μακροθυμίας τούτων ἢ ἐκ τῆς συναισθήσεως τῶν δικαιωμάτων ἡμῶν, σώζομεν ἐνίοτε αὐτὴν ταύτην τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας. Ὁ νομίζων ὅτι ὅσα ἤδη γράφομεν εἶνε ὑπερβολαί, εὐχόμεθα νὰ μὴ ἀντικρυσθῇ ἐν τῷ γραφείῳ Προέδρου Πρωτοδικῶν μὲ δικηγόρον ἀλλοδαποῦ οἱουδήποτε κομίζοντος εἰς τὸν Ἕλληνα δικαστὴν προστατευτικὸν ἐπισκεπτήριον οἱουδήποτε Πρέσβεως ἢ Προξένου, ἢ νὰ μὴ διαγκωνισθῇ ἐντὸς οἱουδήποτε ἀνακριτικοῦ γραφείου μὲ ἀλλοδαπὸν ὑποβαλόντα καὶ τὴν φαντασιωδεστέραν ἀκόμη μήνυσιν κατὰ ἡμεδαποῦ. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἀπεριόριστον θὰ παρασχεθῇ πᾶν συντηρητικὸν μέτρον, ἐνῷ εἰς τὴν δευτέραν τὸ ἔνταλμα τῆς συλλήψεως θὰ εἶνε ἐκδεδομένον πρὶν ἢ ὁ ἡμεδαπὸς προφθάσῃ νὰ ψελλίσῃ καὶ λέξιν ὡς δικαιολογίαν.

Ἀποτελοῦσιν ὅλα ταῦτα ἄλλο τι ἢ ψύχωσιν ἑνὸς Κράτους ὁλοκλήρου καὶ μιᾶς δικαστικῆς τούτου ἐξουσίας ἥτις πρέπει νὰ ὀνομασθῇ **ξενοφοβία ;**

Ἄμβων καὶ δικαιοσύνη.

Δὲν εἴμεθα τόσον πρόχειροι, ὥστε ἀμέσως νὰ ἐξενέγκωμεν γνώμην ἂν ἡ Εἰσαγγελικὴ ἀρχή, ἡ ἐπιληφθεῖσα τῆς καταδιώξεως τοῦ ἐν Κορίνθῳ ἱεροκήρυκος, δι' οὗς λόγους ἀναφέρει ἡ εἰς ἄλλην στήλην ἐκ Κορίνθου ἀνταπόκρισις, εὑρίσκεται ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας της. Ἀπὸ πρώτης ὅμως ὄψεως καὶ κατ' ἐπιπολὴν ἐξεταζόμενον τὸ πρᾶγμα ἄγει εἰς τὴν λύσιν ὅτι τὰ δάκτυλα τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς ἀρκετὰ ἀσυνέτως ἐπλησίασαν τὸν πεπυρωμένον ἄνθρακα.

Τὸ ζήτημα ἂν ὁ θερμόαιμος ἄλλως ἱεροκῆρυξ, εἰσπηδήσας οὕτως ἀκαίρως εἰς ἔδαφος ἀλλότριον καὶ ἀναλαβὼν οὕτω καθήκοντα τιμητοῦ ἢ τὸ ὀλιγώτερον Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν, διέπραξεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος καθαρῶς ἐκκλησιαστικὸν ἀδίκημα, ὁπότε μόνον πρὸ τῆς προϊσταμένης του ἀρχῆς, τῆς ἐκκλησιαστικῆς, εἶνε ὑπόχρεως νὰ δώσῃ λόγον, ἢ ἀδίκημα κοινόν, ὁπότε ὀρθῶς ἀνέλαβε τὴν καταδίωξίν του ὁ κ. Εἰσαγγελεύς, εἶνε φρονοῦμεν δευτερεῦον.

Τὸ πρωτεῦον καθ' ἡμᾶς εἶνε ὅτι διὰ καταδιώξεως ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐγκαινίζεται τὸ χείριστον τῶν συστημάτων, καθ' ὃ ὁ ἄμβων τίθεται ὑπὸ εἰσαγγελικὴν λογοκρισίαν, ἧς τὰ ἄτοπα βεβαίως δὲν εἶνε εὐχερὲς νὰ προδιαγράψῃ τις. Ἤδη ὁ λόγος δίδεται εἰς τὸν εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀφ' ἑτέρου, δι' ἣν ὅσον καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τὸ ζήτημα εἶνε οὐχὶ ἐκ τῶν ἐλαχίστων.

.....

Μία παγὶς

Ἂς ἀποδοθῇ καὶ τοῦτο εἰς βάρος τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν τοῦ νέου Καταστήματος τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Πρὸς ἐξοικονόμησιν τῆς ὑπὸ μητρὸς οἰθούσης τῶν συνεδριάσεων, ἀνηρτήθη προκήρυξις φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κ. Προέδρου, καθ' ἣν ἡ συνεδρίασις τῆς μετὰ μεσημβρίαν ἑκάστης Τετάρτης, ἤτοι ἡ τῶν συνήθων ὑποθέσεων, διηρεῖτο εἰς δύο, εἰς τὸ τμῆμα τῶν αἰτήσεων, ὅρκων καὶ προτετιμημένων ἀπὸ τῆς 4ης μέχρι τῆς 5ης καὶ εἰ; τὸ τῶν ἀναβεβλημένων καὶ τοῦ πινακίου ἀπὸ τῆς 5ης μέχρι τῆς 5 1)2. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ συνεδρίασις ἤρξατο καὶ ἔληξεν ἐξακολουθητικῶς ἀπὸ τῆς 4ης μέχρι τῆς 5ης, ὡς ἐπίσης περιττὸν ὅτι πλεῖστοι τῶν δικηγόρων, πιστοὶ θεράποντες τῆς προκηρύξεως, ἐδικάσθησαν ἐρήμην.

Ἂν τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε καθαρῶς παγὶς εἶνε ὅμως παγίς . . . ἐξ ἀμελείας.

Ζητοῦνται οἱ «Νέοι Πανδέκται» Ν. Κουντουριώτου (ἔκδ. Γ. Φέξη). Ἐπίσης καὶ τὰ «Βασιλικὰ» (ἔκδ. Ι. Ζέπου). Προσφορὰ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Δικαιοσύνης».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἐκ Κορίνθου ἐλάβομεν τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν:

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, ὁμιλῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁ ἱεροκῆρυξ, ἔφερε τὸν λόγον καὶ περὶ τῆς δικαιοσύνης ἐν τῇ ρύμῃ τοῦ λόγου του εἶπεν καὶ τὰ ἑξῆς περίπου ὅτι, «ἔνιοι τῶν δικαστῶν ἐπιπολαίως μελετῶντες τὰς ὑποθέσεις καὶ ἐπηρεαζόμενοι ἴσως, ἐκδίδουσιν ἀποφάσεις ἀδίκους»—Τοῦτο αἱ δικαστικαὶ ἀρχαὶ ἐθεώρησαν ἐξύβρισιν της δικαιοσύνης καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐνεργεῖται ἀνάκρισις κατὰ τοῦ ἱεροκήρυκος.

Ἐπὶ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου ἀναμένομεν τὰς κρίσεις σας ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1907

Εἷς Συνδρομητής

Σ. Δ. Τὸ ἐπεισόδιον, ἀρκετὰ πρωτότυπον, ἀπησχόλησε καὶ τὸν ἡμερήσιον τύπον, εἶνε δὲ ἄξιον καὶ πολλῶν καὶ γενικωτέρων σχολίων, διότι δὲν πρόκειται πλέον περὶ προσωπικῆς ἀντιλήψεως τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὴν καταδιωκτικὴν ἀρχὴν ἐν Κορίνθῳ, ἀλλὰ περὶ ζητήματος διὰ τὸ ὁποῖον αἱ ὀλίγαι ἐν ἑτέρᾳ στήλῃ παρατηρήσεις ἡμῶν βεβαίως δὲν εἶνε ἐπαρκεῖς.

Η "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ,, ΥΠΟ ΕΛΕΓΧΟΝ

Ὁ κ. Εὐστράτιος Κουλουμβάκης, μὴ θεωρῶν ἐξηντλημένον τὸ θέμα ἐφ' οὗ αἱ δύο προηγούμενοι ἐπιστολαί του, ἀπέστειλε καὶ τὴν σήμερον δημοσιευομένην τρίτην, δι' ἧς, ἂν ἐξαιρέσῃ τις μερικὰς ἀδίκους γραμμάς, θιγούσας τὴν πορείαν τῆς «Δικαιοσύνης» οὐχὶ βεβαίως ἐκ προθέσεως, ἐκτείνεται ὁ γράφων εἰς κύκλον εὐρύτερον, περὶ οὗ πιθανὸν καὶ ἡμεῖς νὰ ἀσχοληθῶμεν:

Ἐπιστολὴ τρίτη

Δὲν πιστεύω, ὅτι ὑπολαμβάνετε ὡς ἀπάντησιν πράγματι τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ἐπιστολῆς μου ἐκεῖνα, ἅτινα ἐν γενικαῖς τισὶ γραμμαῖς διεχαράξατε ἐν εἴδει προγράμματος ὑμῶν. Διότι δύναμαι, νὰ ἰσχυρισθῶ, ὅτι ἔθηκα θέματα ὡρισμένα καὶ προέβαλον ἐρωτήματα σαφῆ —τὰ ὁποῖα δὲν μεταβάλλονται καὶ ἂν ἤθελεν ὑποτεθῇ ὅτι προέρχονται ἐκ τῆς «**στρατιᾶς τῶν ἀψικόρων**».—

Ἐπεζήτησα τὴν τιμήν, νὰ ἀποτυπώσω εἰς τὰς στήλας τῆς «Δικαιοσύνης» ἰδέας καὶ σκέψεις, κρίσεις καὶ γνώμας, ἃς καθ' ἑκάστην ἀκούω ἀπὸ ἐτῶν ἀναπτυσσομένας ὑπὸ δικηγόρων καὶ δικαστῶν καὶ πολιτῶν ἄλλων, εἰς κύκλους ὅμως πάντοτε στενοὺς καὶ ἰδιαιτέρους. Τοῦτο δὲ ἦτο τὸ καθῆκον τῆς «Δικαιοσύνης», ὡς τοὐλάχιστον ἐγὼ ἀντελήφθην αὐτοῦ, τὰ στενῶς καὶ ἰδιαιτέρως, ἀλλὰ καὶ ἀσυναρτήτως λεγόμενα περὶ τῶν δικαστικῶν μας πραγμάτων, νὰ ἐκθέσῃ αὐτὰ πλατύτερον, ἀκριβέστερον, συστηματικώτερον καὶ ἐπιμονώτερον, μετὰ τοῦ κύρους καὶ τῆς ἐπιβολῆς ὀργάνου δημοσιογραφικοῦ, διερμηνεύοντος ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, ἐγγύτερον ἢ ἀπώτερον τὴν γνώμην ὅλου τοῦ νομικοῦ ἡμῶν κόσμου. Τοιαύτην ἐργασίαν, ἀρχὴν ἐργασίας τοιαύτης, ἀπόπειραν, πρᾶξιν προπαρασκευαστικὴν δὲν εἶδον κατὰ τὸ διάστημα δύο ὅλων ἐτῶν. Πιθανῶς πλανῶμαι, ἴσως εἶμαι ἀψίκορος. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὁμολογεῖτε, ὅτι δὲν εἶμαι μόνος ἀλλὰ μετὰ πολλῶν σκέπτομαι καὶ ἀντιλαμβάνομαι καὶ κρίνω ὁμοίως, ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ ἀποδείξητε τὴν πλάνην ἡμῶν—τοὐλάχιστον ἐκ καθήκοντος συναδελφικοῦ—πρέπει νὰ ἀποδείξητε τὸ ἀψίκορον οὐχὶ δὲ ν' ἀναφωνῆτε αὐτό, ἐνῷ ὁμολογεῖτε τὴν ἐπὶ δύο ὅλα ἔτη ἀντοχὴν αὐτοῦ.

Καὶ μετὰ ταῦτα, εὐχαριστῶν διότι δημοσιεύετε ἐν τῇ «Δικαιοσύνῃ» ἐπιστολὰς ἐλεγχούσας τὴν μέχρι τοῦδε δρᾶσιν ὑμῶν, σημεῖον τοῦτο τῶν ἀρίστων προθέσεων ὑμῶν, ἀφορμὴ ἢ νὰ δοθῇ ἄλλη κατεύθυνσις εἰς τὴν «Δικαιοσύνην», ἢ ν' ἀποδειχθῇ ἡ πλάνη ἐμοῦ καὶ τῶν τυχὸν ὁμοφρονούντων ἐμοί, ὅπερ ἤθελεν ἔχῃ μεγίστην σημασίαν διὰ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν μέλλουσαν ἑπομένως δρᾶσιν τοῦ φύλλου ἡμῶν, ἐξαιτοῦμαι τὴν ἄδειαν νὰ προχωρήσω εἰς τὴν ἀποτύπωσιν τῶν σκέψεών μου, περὶ τοῦ ποίαν θὰ ἐπεθύμουν, κατὰ τὴν ταπεινήν μου πάντοτε γνώμην, τὴν πορείαν καὶ τὴν δρᾶσιν φύλλου ὡς ἡ «Δικαιοσύνη»,

Ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι ἐθέσατε μίαν μεγάλην βάσιν τοῦ προγράμματος ὑμῶν **ἀτοπώτατα.** Ἐπιτρέψατέ μοι, νὰ εἴπω καὶ ἀνεπιστημονικώτατα. Ἐδηλώσατε ρητότατα καὶ δύναμαι νὰ εἴπω οἱονεὶ μετά τινος αὐταρεσκείας, ὅτι μήτε θὰ θίξητε ζητήματα πολιτικά. Θὰ σταθῆτε εἰς τὸν ἀντίθετον πόλον τῆς Πολιτικῆς, μὴ βλέποντες αὐτήν, μὴ ἀκούοντες αὐτήν. Ποῦ τοῦτο; Εἰς Κράτος κοινοβουλευτικόν, ἐν ᾧ ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι πηγάζουσιν ἐκ τοῦ Ἔθνους, ἐκ τῆς κοινῆς δηλαδὴ γνώμης, ἥν, ὡς λέγετε, ἀνελάβετε, νὰ διαφωτίσητε καὶ ἐνθαρρύνητε. Προκειμένου περὶ τίνος; Περὶ τοῦ σημαντικωτέρου κλάδου **τῆς Πολιτείας.** Δηλαδὴ περὶ τῆς σπουδαιοτέρας πολιτικῆς συζητήσεως. Χωρὶς νὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὅλοι οἱ πολῖται Κράτους κοινοβουλευτικοῦ, ἑκόντες καὶ ἄκοντες, κινούμενοι καὶ ἱστάμενοι, λαλοῦντες καὶ σιωπῶντες, κοιμώμενοι καὶ ἐγρηγορότες καὶ ὅταν ἔτι ἀναπνέωσι, πολιτεύονται, θετικῶς ἢ ἀρνητικῶς ἔστω. Καὶ ἀπόδειξις εἶνε — καίτοι οὐδεμία ὑπάρχει ἀνάγκη ἀποδείξεως,—ὅτι δὲν ἠδυνήθητε νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς τὴν δήλωσίν σας, διότι καὶ περὶ νομοθετικῆς ἐξουσίας ἐγράψατε καὶ ἐπηρεασμοὺς τῆς Δικαιοσύνης διελαλήσατε καὶ θέματα τῆς πολιτικῆς, ὑπὸ τὴν στενοτάτην αὐτὴν τὴν λέξεως ἔννοιαν, δὲν κατωρθώσατε ὥστε νὰ μὴ θίξητε. Ἦτο, λέγω, τὸ πρᾶγμα φυσικὸν καὶ ἀναπόφευκτον.

Κατὰ ταῦτα ἡ δήλωσις ὑμῶν ἦτο ἄτοπος. Ἔπρεπε καὶ ἐπεβάλλετο ν' ἀναμιχθῆτε εἰς τὴν Πολιτικήν. Καὶ νὰ ἐξετασθῶσιν ἐν τῇ «Δικαιοσύνῃ» τὰ παρ' ἡμῖν πολιτικὰ ζητήματα εὐρύτατα καὶ καὶ ὁρμητικώτατα. Ἀλλὰ καὶ ἀμεροληπτότατα καὶ δὴ **ἐπιστημονικώτερον,** ὡς ἐδικαιοῦτο πᾶς τις ν' ἀναμένῃ παρὰ τῶν συντακτῶν αὐτῆς, ὅλων τῶν νομικῶν τοῦ Ἔθνους ἀνδρῶν. Τὸ πολὺ-πολὺ ἠδύνασθε ν' ἀπαιτήσητε, ὅπως ὦσιν ὑπογεγραμμένα τὰ ἄρθρα τὰ καταγγέλλοντα πρόσωπα ἀποπειρώμενα ἐπηρεασμοὺς τῆς Δικαιοσύνης ἢ ἄλλως πως διαφθείροντα αὐτήν. Βεβαίως δὲν θ' ἀνείχεσθε τὰς χυδαίας ἐπιθέσεις καὶ τὰς ὕβρεις. Ἀναμφιβόλως θὰ προσείχετε νὰ κρατῆτε ἀδιαλείπτως τὴν «Δικαιοσύνην» εἰς ὑψηλὸν ὕψος εὐπρεπείας καὶ ἀμεροληψίας. Ἀλλὰ πάντοτε ἐντὸς τῆς Πολιτικῆς, διότι ἐν αὐτῇ πάντες κινούμεθα καὶ ἐσμέν.

Δὲν δύνασθε ν' ἀπαντήσητε, ὅτι ἡ δήλωσις ὑμῶν ἐκείνη ἀφεώρα τὴν διαπάλην τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ οὐχὶ τὴν Πολιτικήν. Διότι δήλωσις τοιαύτη θὰ ἦτο τὸ ἐπιεικέστερον περιττή. Καθ' ὅσον ἡ «Δικαιοσύνη» θὰ συνετάσσετο ὑφ' ὅλων τῶν ἐν Ἑλλάδι νομικῶν καὶ προορισμὸν εἶχε τὴν ἐξέτασιν τῶν δικαστικῶν μας πραγμάτων. Πῶς ἑπομένως θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξυπηρετηθῶσι τὰ συμφέροντα ἑνὸς κόμματος; Καὶ πρὸς τί ἡ δήλωσις περὶ ἀδυνάτου; Πῶς ἤθελον συμφωνήσῃ αὐτοὶ οἱ ἱδρυταὶ μεταξύ των;

Ἦτο ἄτοπον, λέγω, ὑπὸ νομικῶν ἀνδρῶν, εἰς Κράτος κοινοβουλευτικὸν, νὰ ἐξαγγελθῇ, ὅτι ἡ Πολιτικὴ κατέχει στάδιόν τι ξένον πρὸς πᾶσαν κίνησιν καὶ ἔκφανσιν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου. Ἦτο δὲ ἀπρεπὲς νὰ θεωρηθῇ ἀναγκαία δήλωσις περὶ τοῦ ὅτι ἡ «Δικαιοσύνη», ἐκδιδομένη δι' ὃν λόγον ἐξεδόθη, συντασσομένη ὑφ' ὧν θὰ συνετάσσετο, θὰ ἐκρατεῖτο μακρὰν τῆς ἐνίοτε—πλειστάκις ἀτυχῶς παρ' ἡμῖν—ἀπεχθοῦς καὶ ἀπαισίας κομματικῆς διαπάλης. Ἀναπόφευκτος δὲ συνέπεια τῆς σφαλερᾶς ταύτης ἀντιλήψεως ὑπῆρξεν ὁ περιορισμὸς τῆς δράσεως ὑμῶν, ἡ ἀδυναμία ν' ἀνταποκριθῆτε πρὸς τὸν σκοπὸν φύλλου ὡς ἡ «Δικαιοσύνη».

Ἀλλὰ, πάντοτε κατὰ τὴν ταπεινήν μου γνώμην, ἐθέσατε καὶ ἄλλην μεγάλην βάσιν, κεντρικωτέραν ταύτην, ἐπίσης σφαλερῶς καὶ ἀδικαιολογήτως. Ἀλλὰ περὶ ταύτης εἰς τὴν ἑπομένην ἐπιστολήν μου, ἐὰν βέβαια ἐξακολουθήσῃ ἡ εὐμένεια ὑμῶν νὰ δεχθῆτε καὶ δημοσιεύσητε τὴν παροῦσαν. Διότι πρέπει, καθ' ὅσον δύναμαι, νὰ ἐξαντλήσω τὸ θέμα μου κατὰ πάσας τὰς ὄψεις αὐτοῦ, προβαίνων ἀπὸ τῶν γενικωτάτων εἰς τὰ εἰδικώτερα.

Μεθ' ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης

Ὁ συνάδελφός σας

Εὐστράτιος Κουλουμβάκης

Γ. Γ. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ! Διετύπωσα ὄντως ἀξίωσιν, ὅπως χρησιμεύσῃ ἡ «Δικαιοσύνη» ὡς πανάκεια; Ἐνεδείκνυον ἔστω τοιαύτην ἀξίωσιν αἱ ἐπιστολαί μου;

Ἀδιάφορον! Χρειάζεται μία ἀφορμή, ἀληθὴς ἢ κατὰ πλάνην, διὰ ν' ἀναπτύξῃ τις μίαν κεφαλαιώδη γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τοῦ μεγάλου ἐλαττώματος τῶν Ἑλλήνων.

Ἀγνοῶ ἂν ἐχαιρετίσθη ὡς πανάκεια τὸ Σύνταγμα, ὅπερ ἀναμφιβόλως ἐσκόπει μεταβολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου. Ἀγνοῶ πόσαι ἀπηρτήθησαν ἐλπίδες ἐκ τῆς Ἐθνοφυλακῆς, ἔχομεν ὅμως ἤδη φυ-

---

ΑΛΦΡΕΔΟΥ Ι. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ
Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις

ΠΕΡΙ ΜΟΡΓΑΝΑΤΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν Ἑλλάδι τὸ Σύνταγμα (ἀρθρ. 45) οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ γάμου καθ' ὁμοτιμίαν καὶ μή· δι' οὐδεμιᾶς συνεπῶς διομολογήσεως ὅρων ὁ ἐν νομίμῳ γάμῳ γεννηθεὶς θὰ ἠδύνατο ν' ἀποκλεισθῇ τοῦ δικαιώματος τῆς διαδοχῆς, οἱαδήποτε δὲ σχετικὴ σύμβασις μεταξὺ τῶν συζύγων, καὶ ἀνηκόντων τυχὸν εἰς διάφορον κοινωνικὴν τάξιν θὰ ἦτο νομικῶς ἀνίσχυρος, καθὸ τείνουσα πρὸς περιγραφὴν καὶ καταστρατήγησιν τοῦ διὰ τῶν θεμελιωδῶν νόμων τῆς πολιτείας προδιαγραφομένου καὶ ἐπακριβῶς καθωρισμένου τρόπου τῆς εἰς τὸν θρόνον διαδοχῆς.

Ὑπὸ τὴν σημερινὴν αὐτοῦ μορφήν, ἔνθα ὁ μοργανατικὸς γάμος ἐπιτρέπεται ἀποτελεῖ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ ἀστικοῦ Δικαίου συνάλλαγμα αὐτοῦ νομικῶς καθ' ὅλου ἔγκυρον, ἀποκλεῖον ἐν αἷς χώραις ἐπεκράτησεν ὁ χριστιανικὸς τῆς Ἑσπερίας πολιτισμός, τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ δεκτὸν ἑτέρου ταὐτοχρόνου ἐγκύρου γάμου εἴτε προσομοίου εἴτε καθ' ὁμοτιμίαν.

Ἐὰν ὑπῆρξαν μοναδικαὶ ἐξαιρέσεις τῆς διδασκαλίας ταύτης, ἀποδοτέαι **τὸ μὲν** εἰς τὴν πεπλανημένην γνώμην καὶ διδασκαλίαν, ὅτι ὁ ἐξ ἀριστερᾶς γάμος ἀποτελεῖ προνομίαν τοῦ ἡγεμόνος τῆς χώρας καὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνάσσοντος οἴκου δικαιουμένων δῆθεν (1) νὰ συνάπτωσιν ἐν ταυτῷ πρὸς τῷ κατ' ἰσοτιμίαν (—οἱονεὶ—ἐκ δεξιᾶς) γάμῳ καὶ ἕτερον μοργανατικῶς, τὸ δέ, εἰς νομικὴν σύγχυσιν τοῦ θεσμοῦ τοῦ μοργανατικοῦ γάμου μετὰ τῆς φυσικῆς σχέσεως τῆς παλλακείας.

Ἡ τελευταία αὕτη ὅμως οὐδαμοῦ ἀπολαύει ἐννόμου ἀναγνωρίσεως, ἅτε ἀπασῶν τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν καὶ νομοθεσιῶν τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν βασιζομένων ἐπὶ τοῦ δικαιονομικοῦ δόγματος τῆς μονογαμίας. Ὑπάρχοντος ὅθεν ἐγκύρου γάμου ὁπωσδήποτε εἴτε κατ' ἰσοτιμίαν ἢ μή, ἡ σύναψις ἑτέρου μοργανατικῶς ἀποτελεῖ διγαμίαν. Ἐξ ἄλλου δεδομένου, ὅτι διὰ τοὺς πληθυσμοὺς τοῦ *Ἀσιατικοῦ καὶ τοῦ Ἀφρικανικοῦ, ἰδίᾳ δὲ καθ' ὅλου τοῦ Μωαμεθανικοῦ (1) πολιτισμοῦ, ἡ πολυγαμία* ἀποτελεῖ ἰσχῦον νόμιμον, πολλῷ ἧσσον θὰ ἠδύνατο αὕτη ν' ἀποκλεισθῇ ἐκ τῶν ἐν ταῖς χώραις ἑκάστου *αὐτῶν* ἡγεμονευόντων οἴκων. Ἐν ταύταις, τῆς ἐννοίας τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας οὔσης ἀγνώστου, ὁ ἀσθενέστερος ὑποτάσσεται τῷ ἰσχυροτέρῳ, ἡ δὲ *γυνή*, ὑπείκουσα εἰς τὸν νόμον τοῦτον, δὲν εἶνε ὁμοία καὶ ἴση τῷ ἀνδρί, ἀλλὰ κτῆμα καὶ πλοῦτος αὐτοῦ· ἑπόμενον ὅθεν ἦτο ν' ἀναπτυχθῇ ἡ πολυγαμία· διότι τοσούτῳ μείζων ὁ πλοῦτος, ὅσῳ πλείους *γυναῖκας* εἶχεν ὁ ἀνήρ.

Ἐν Ἑλλάδι, ἥτις ἐκπροσωπεῖ καὶ ἐξέθρεψε τὸν εὐρωπαϊκὸν τῆς Ἑσπερίας πολιτισμόν, καὶ ἔνθα τὸ πρῶτον ἀνακηρύσσεται τὸ ἄτομον ἐλεύθερον ὡς μέλος τῆς ἐλευθέρας πολιτείας, ἡ πολυγαμία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ εἰσχωρήσῃ. Ἡ νομοθεσία τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν ἐνέμεινεν ἀνέκαθεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς μονογαμίας (1), μολονότι ἔν τε τῇ προϊστορικῇ (2) καὶ τῇ κλασικῇ, ὡς καὶ τῇ [μετέπειτα ἑλληνικῇ ἀρχαιότητι τὸ ἔθος τῆς ταὐτοχρόνου μετὰ παλλακῶν συνοικήσεως, καίπερ ἀπᾷδον πρὸς τὴν αὐστηρὰν τῆς μονογαμίας ἀρχήν, οὐδαμῶς ἀπέλιπεν (3).

---

(1) Κατὰ πρωσσικὸν ἐπιχώριον Δίκαιον (Preussisches Landrecht) ὁ τοιοῦτος γάμος ἀνεγνωρίζετο καὶ ἐπετρέπετο οὐ μόνον εἰς τὰ μέλη τῶν ἡγεμονευόντων οἴκων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τῆς ὑψηλῆς καὶ κατωτέρας ἀριστοκρατίας, ἔτι δὲ καὶ εἰς (αὐτοὺς) τοὺς βασιλικοὺς συμβούλους

(1) Τὸ προέχον καὶ κύριον πρόσκομμα, οὗ ἕνεκεν ὁ Μωαμεθανισμὸς ἐν Αὐστρουγγαρίᾳ δὲν συγκατελέχθη μέχρι τοῦδε μεταξὺ τῶν, παρὰ τῆς Πολιτείας ἀπολαυόντων ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως μονοθεϊκῶν θρησκευμάτων καὶ δογμάτων, ὑφιστάμενος δὲ μόνον κατ' ἀνεξίθρησκον ἐκ τοῦ Συντάγματος ἀνοχὴν ἐν αὐτῇ, εἶνε ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτρεπομένη πολυγυνία καὶ **πολυγαμία·** ἐφ' ᾧ ἀπόγορεύεται **αὕτη** εἰς τοὺς ἔν τε τῇ Αὐστρίᾳ καὶ Οὐγγαρίᾳ, τῇ Βοσνίᾳ καὶ Ἐρζεγοβίνῃ συμπεριλαμβανομέναις, διαβιοῦντας Μωαμεθανούς.

(1) Ἔπιθι Σόλων [Βιβλ. Ε', Κεφ. Α'. Περὶ γάμου] ἄρθ. 291: «Ἕνα ἄνδρα μιᾶς γυναικὸς τυχεῖν» καὶ ἑπόμ. ἄρθρ. 292.

(2) Ἀθήναιος ΙΓ', «Ἐν Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξε».

(3) Ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαιρ. δικαν. λόγῳ § 122, ἀπεικονίζει πιστῶς τὰ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ κρατοῦντα «τὰς μὲν ἑ-

σικὰ τὸ σύστημα γενικῆς στρατολογίας. Ἀγνοῶ τί ἤλπισαν ἐκ τῆς ἐξώσεως τοῦ Ὄθωνος — ποίαν δηλαδὴ ἀντικατάστασιν. Θὰ ἐπεθύμουν ν' ἀκούσω γνώμας περὶ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας καὶ τῆς ἰσοβιότητος τῶν δικαστῶν. Ἀλλ' ἂν ταῦτα πάντα καὶ ἄλλα ἀκόμη ὑπῆρξαν ἰνδάλματα καὶ φαντάσματα πανακειῶν — καὶ ἂν δηλαδὴ ὑπῆρξαν—βεβαίως τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ τὸ ἀληθῶς μέγα ἐλάττωμα ἡμῶν ὅπερ εἶνε ὅτι ἀδυνατοῦμεν ἐντελῶς νὰ συζητήσωμεν. Διότι δὲν ἀκούομεν τί λέγουσιν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ σκεπτόμεθα τί θὰ εἴπωμεν ἡμεῖς. Δὲν ἀναγινώσκομεν ἔκ τινος ἄρθρου, ἢ καὶ βιβλίου, παρὰ τὸν πρῶτον στίχον, λέξεις τινὰς ἐκ τοῦ μέσου καὶ τὴν ὑπογραφὴν ἂν ὑπάρχῃ, ἀμέσως δὲ ἔχομεν ἑτοίμην καὶ τὴν δῆθεν ἀπάντησιν. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἀληθὴς Βαβέλ· διότι μένει ἕκαστος μὲ τὰς ἰδέας του, ἕκαστος μεμονωμένος, ἐντελῶς ἀγνώριστοι πρὸς ἀλλήλους, εἷς ἕκαστος ἐν πλάνῃ περὶ ὅλων τῶν ἄλλων. Ἰδοὺ τὸ κυριώτατον αἴτιον τῆς ἀδυναμίας πρὸς πᾶσαν συνεννόησιν καὶ συνεργασίαν,πρὸς ἄμυναν κατὰ τῶν λυμαινομένων τὰ δημόσια ἡμῶν πράγματα. Ἰδοὺ καὶ ὁ κυριώτατος λόγος, δι' ὃν καὶ ἡ «Δικαιοσύνη» ἐξετράπη τοῦ προορισμοῦ της, διότι οὐδεὶς προσέσχεν εἰς τὸ δημοσιευθὲν αὐτῆς πρόγραμμα, ὥστε νὰ συμμορφωθῶσιν οἱ γράφοντες ἐν αὐτῇ πρὸς αὐτό, ἀλλ' ἕκαστος ἐνόμισεν ὅτι πρόγραμμα τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ αὐτὸς ἔχει ἐν τῇ διανοίᾳ του ἢ ἐπιθυμεῖ. Δὲν θὰ θεωρήσω παράξενον, ἂν τις ἀπαντήσῃ ἐπικρίνων με διὰ τὰς κατὰ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας ἰδέας μου!

Ε. Κ.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΝΟΜΗΣ
ΠΑΤΡΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

(Γνωμοδότησις τοῦ κ. **Κ. Ν. Μανιάκη**, ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀρχῆς ταύτης λυσιτελὲς θεωρῶ νὰ διακρίνω τὴν διανομὴν ἀπὸ ἄλλας δικαιοπραξίας:

Ἡ emtio ἢ venditio καὶ ἡ petmutatio λαμβάνουν τὴν γένεσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐλευθέρας τοῦ συμβαλλομένου συναινέσεως, ἀλλ' ἡ διανομὴ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου, διότι οὐδεὶς ἀναγκάζεται ἐν διαρκεῖ ὑποχρεωτικῇ κοινωνίᾳ.

Ἐν τῇ ἀγοραπωλησίᾳ ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ τίμημα πραγματικὸν ἐνῷ ἐν τῇ διανομῇ τίμημα δὲν ὑπάρχει.

Ἡ ἀνταλλαγὴ δὲν ὑπόκειται εἰς ἀγωγὴν περὶ διαρρήξεως, ἡ δὲ πώλησις ὑπόκειται ἐξαιρετικῶς εἰς τοιαύτην, ἐνῷ ἡ διανομὴ κατὰ κανόνα εἶνε ἀκυρώσιμος καὶ ἕνεκα μικρᾶς ἔτι βλάβης προελθούσης ἐκ διαφόρων αἰτιῶν.

Ὅθεν ὁ προορισμὸς τῆς διανομῆς εἶνε ἕκαστος συγκληρονόμος νὰ λάβῃ τὴν ἀπόλυτον καὶ ἀποκλειστικὴν κυριότητα τῆς ἀνηκούσης αὐτῷ μερίδος πράγματι, συμφώνως πρὸς τὸν νόμον, ἢ τὰς συνθήκας, ἃς ὁ διαθέτης ἐν τῇ διαθήκῃ του ἀνέγραψε.

Πρὸς ἐπίτευξιν ὅμως τοῦ σκοποῦ τούτου οὐδεὶς ἄλλος ὑπάρχει τρόπος ἢ νὰ χορηγῆται ἑκάστῳ συγκληρονόμῳ τὸ δικαίωμα τῆς προσβολῆς οἱασδήποτε ἀπαλλοτριώσεως ἢ οἱασδήποτε ἄλλης πράξεως, ἣν ἐνήργησαν οἱ πρώην κατ' ἰδίαν συγκληρονόμοι ἐπὶ τῶν λαχόντων εἰς ἄλλον συγκληρονόμον, ὅστις οὐδαμῶς συμμετέσχε τῶν πράξεων τούτων.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο καθιεροῖ ρητῶς καὶ σαφῶς τὸ ἄρθρον 777 τοῦ Ἰονίου Κώδικος ὅπερ ὁρίζει ἐν τέλει ὅτι, «ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ πράγματα, ἅτινα δὲν ἔλαχον εἰς τὴν μερίδα τοῦ συγκληρονόμου, τὴν ἰδιοκτησίαν τούτων θεωρεῖται ὡς οὐδέποτε λαβὼν ὁ συγκληρονόμος».

Ὅτι αὕτη εἶνε ἡ ἔννοια τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου διατυπωθείσης ἀρχῆς οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἀφοῦ ὡς εἴρηται ἕκαστος συγκληρονόμος δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὴν μερίδα αὐτοῦ ὡς αὕτη εἰς αὐτὸν ἀφέθη, οὐ μόνον κατὰ ποσότητα ἀλλὰ καὶ κατὰ ποιότητα.

Πᾶσα ἄρα πρᾶξις ἐκ μέρους συγκληρονόμου, παραβιάζουσα τὴν ἀρχὴν ταύτην δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀγωγῆς ἢ δι' ἐνστάσεως, στηριζομένης τῆς ἀκυρότητος ἐπὶ τοῦ λόγου ὅτι τοιαύτη πρᾶξις ἐγένετο ἐπὶ ἀλλοτρίου πράγματος.

Ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγεται ὅτι ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου διαρκούσης τῆς κοινωνίας πρᾶξις διαθέσεως τῶν ἰδανικῶν μερίδων ἄνευ τῆς συναινέσεως τῶν συγκυρίων.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 1045 καὶ 1047 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, ἀθέμιτος θεωρεῖται ἡ σύμβασις ὅταν αὕτη ἀφορᾷ εἰς πράξεις ἀπαγορευομένας ὑπὸ τοῦ νόμου.

Τοιαύτη δὲ σύμβασις θεωρεῖται ὡς μὴ τελεσφόρος. Ἄρα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 777, οὖσα *ἀπαγορευτικὴ* ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἡ παραβιασις αὐτῆς συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα τῆς ἄλλως κανονιζούσης τὰ πράγματα συμβάσεως.

Ἡ διάκρισις τῆς καταστάσεως τῆς πρὸ τῆς διανομῆς ὑπαρχούσης ἀπὸ ἐκείνης τῆς μετὰ τὴν διανομήν, οὐ μόνον δὲν ἐξασθενεῖ τὴν προεκτεθεῖσαν θεωρίαν, ἀλλ' ἐνισχύει αὐτήν, ἀφοῦ κατὰ τὴν τετευταίαν περίοδον τοῦ ἄρθρ. 777 ὁ συγκληρονόμος «ἐπὶ τῶν μὴ λαχόντων αὐτῷ κτημάτων θεωρεῖται ὡς μήποτε λαβὼν τὴν ἰδιοκτησίαν».

Ἡ ἀρχὴ ὅμως αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται καθ' ἣν περίπτωσιν ἔλαχον εἰς τὸν συγκληρονόμον τὰ ὑπ' αὐτοῦ τούτου ἐπιβαρυνθέντα ἀκίνητα δυνάμει ἑτέρας ἀρχῆς, καθ' ἣν quem de evictione tenet actio eundem repellit exceptio».

Ἐκ τῶν εἰρημένων ἕπεται σαφῶς ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν συγκληρονόμων πατρικῆς περιουσίας διανομὴ δὲν ὑπόκειται εἰς μεταγραφήν, οὐδὲ συνεπείᾳ τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1856 περὶ Μεταγραφῆς Νόμου τοῦ Βασιλείου, διότι ὁ νόμος οὗτος ὁρίζων, ὅτι εἰς μεταγραφὴν ὑπόκεινται, καὶ αἱ δικαστικαὶ περὶ διανομῆς ἐκθέσεις, ἀναφέρεται εἰς ἐκείνας τὰς περὶ διανομῆς δικαιοπραξίας, αἵτινες ἀφορῶσι εἰς τὴν μεταβίβασιν κυριότητος ἀκινήτων ἢ ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων, ἅτινα ἀναφέρονται εἰς τὴν μεταβίβασιν κυριότητος, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν Ῥωμαϊκῶν καὶ Βυζαντινῶν νόμων, ἡ διανομὴ τῆς πατρικῆς περιουσίας, δὲν εἶνε ἢ πρᾶξις δηλωτικὴ τῆς εἰς ἕκαστον κληρονόμον ἀνηκούσης μερίδος, οὐδέποτε δὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μεταβιβαστικὴ, διότι οἱ συγκληρονόμοι, μὴ ἔχοντες κυριότητα, ἐπὶ τῆς εἰς τὸν ἀδελφόν των ἀνηκούσης μερίδος ἐπὶ τῆς πατρικῆς κληρονομίας, οὐδὲ νὰ μεταβιβάσωσι ταύτην εἰς αὐτὸν δύνανται, κατὰ τὸν κανόνα τοῦ δικαίου quod meum est amplius meum fieri nequit».

Τὸ δικαίωμα τοῦ συγκληρονόμου ἐνδείκνυται μὲν διὰ τῆς διανομῆς, τοῦτο ὅμως θεωρεῖται ὡς προϋπάρχον ταύτης· π.ρ.β.λ. N. 77. Π. de legatis et fideixommissis 31 «καὶ ὅτε ἀνταλλαγὴ πραγμάτων ἐπικολούθησε».

Ἡ ὀρθότης τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἀνεγνωρίσθη καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ Κώδικος ἄρθρ. 1034, παγία δὲ εἶνε καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ἄρθρου τούτου στηριζομένη Ἰταλικὴ Νομολογία καθ' ἣν ἡ διανομὴ πατρικῆς κληρονομίας δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν τύπον τῆς μεταγραφῆς «non e soggetta alla forma della transcrizione».

Ἡ ἀντίθετος γνώμη ἡ γενομένη δεκτὴ ὑπὸ τῆς 114 (1904) ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, τῆς ἀπορριψάσης ἀγωγὴν διεκδικητικὴν διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς μεταγραφῆς τῆς πράξεως τῆς διανομῆς μεταξὺ τῶν συγκληρονόμων πατρικῆς περιουσίας, ἀπομακρύνεται τέλεον τῶν εἰρημένων ἀρχῶν τοῦ δικαίου, ψευδῶς δὲ ἑρμηνεύει καὶ ἐσφασμένως ἐφαρμόζει τὸν περὶ μεταγραφῆς νόμον.

Ἀλλ' ἀτυχῶς ὁ ἔλεγχος τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν δὲν ὑπεβλήθη ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀφοῦ δὲ ἀμφότερα τὰ τμήματα συμφωνοῦσιν ὅτι, αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 777 τοῦ Ἰουνίου Κώδικος δὲν ἀντίκεινται εἰς οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ Νόμου τοῦ Βασιλείου προτείνω ἵνα τὸ Δικαστήριον τοῦτο τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου δεχόμενον ὡς ὀρθὸν τὸ Διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀκυρωτικοῦ θέλει ἀποφανθῇ ὅτι ἡ ὑπό τινος τῶν συγκληρονόμων ὑποθήκευσις τῆς ἰδανικῆς αὐτοῦ μερίδος ἰσχύει ὑπὸ τὴν αἵρεσιν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς διανομῆς· ἐὰν δὲ τὰ ὑποθηκευθέντα ἀκίνητα ἔλαχον εἰς τὴν μερίδα τοῦ μὴ ὀφείλοντος συγκληρονόμου, ἡ ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη ἐπ' αὐτῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 777, εἶνε ἄκυρος, ἡ δὲ τροποποιοῦσα τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου, ἀφορῶντος τὴν δημοσίαν τάξιν, δὲν εἶνε οὐσιώδης.

Παρατηρήσεις

Ἡ ὁλομέλεια, δεχθεῖσα τὴν εἰρημένην πρότασιν τοῦ Ἀντεισαγγελέως κ. Κ. Ν. Μανιάκη ἀπεφήνατο ὅτι, ἡ μεταξὺ τῶν συγκληρονόμων τοῦ Πάνου Δὲ Τζώρτζη ἀδελφῶν Ἰωάννου καὶ Πέτρου Δε Τζώρτζη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 6,613 τῆς 5 Φεβρουαρίου 1885 διανεμητηρίου συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Λευκάδος Δ. Π. Καταπόδι γενομένη συμφωνία τοῦ νὰ ἀνήκωσι τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα κτήματα εἰς ἕκαστον τῶν συγκληρονόμων ἀδελφῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς διανομῆς (καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ὑπ' αὐτῶν κληρονομηθέντος πατρός των) εἶνε ἄκυρος.

ΕΝΩΠΙΟΝ
τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν
ΑΓΩΓΗ

Τῆς ἐν Ἀθήναις ἑδρευούσης ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἑταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γ. Χ. Στρατούλης καὶ Σ. Τσαμπαρᾶς».

Κατὰ

Θεοφάνους Ματσούκα κατοίκου τέως Κιάτου καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἡ ἑταιρία ἡμῶν ἐξέδοτο ἐν Ἀθήναις τὰς κατωτέρω τρεῖς συναλλαγματικὰς ἀπευθυνομένας πάσας πρὸς τὸν λαβόντα πρόβλεψιν καὶ ἐμπορεύματα τῆς ἀρεσκείας του διὰ τὴν ἀνελλιπῆ πληρωμὴν αὐτῶν ἐναγόμενον καὶ ἀποδεχθέντα αὐτὰς καὶ πληρωτέας εἰς τὴν ἰδίαν τῆς ἑταιρίας ἡμῶν διαταγὴν ἐν Κορίνθῳ καὶ εἰς τὸ αὐτόθι ὑποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, καὶ 1) ἡ μὲν τῇ 19 Αὐγούστου 1906 διὰ δραχ. 300 ἐκδοθεῖσα συναλλαγματικὴ ἦτο πληρωτέα τῇ 19 Νοεμβρίου 1906, μετὰ τὴν ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου ἀποδοχήν της, μετεβιβάσθη δὲ τὴν 30 Αὐγούστου 1906 ὑφ' ἡμῶν διὰ νομίμου καὶ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως εἰς τὴν διαταγὴν τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης. Αὕτη δι' ὀπισθογραφήσεως νομίμου, γενομένης τῇ 6 Νοεμβρίου 1906 μετεβίβασε τὴν ρηθεῖσαν συναλλαγματικὴν μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ εἰσπράξῃ τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς εἰς τὴν διαταγὴν τῆς Τραπέζης Ἐμπεδοκλέους, ἥτις δι' ὁμοίας ὡς ἡ προηγουμένη ὀπισθογραφήσεως γενομένης τῇ 7 Νοεμβαίου 1906 μετεβίβασε τὴν αὐτὴν συναλαγματικὴν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Γ. Ἀλπανοπούλου, ὅστις μὴ πληρωθεὶς κατὰ τὴν λῆξίν της ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου ἐναγομένου διεμαρτύρησε ταύτην, συνταχθέντος τοῦ ἐπὶ μὴ πληρωμῇ διαμαρτυρικοῦ ὑπ' ἀριθ. 24493 τῆς 20 Νοεμβρίου 1906 τοῦ συμβολαιογράφου τῆς Νέας Κορίνθου Γερασ. Δαοίου. Μεθ' ὃ, ἵνα ἀποφύγωμεν δικαστικὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς διάσωσιν τῆς ἐμπορικῆς μας πίστεως καὶ τιμὴν τῆς ὑπογραφῆς μας, κληθέντες ὑπὸ τῆς Ἰονικῆς τραπέζης, ἐπληρώσαμεν τὴν συναλλαγματικὴν καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ διαμαρτυρικοῦ ἐκ δραχ. 7.—2) ἡ δὲ τῇ 21 Ἰουλίου 1906 ἐκδοθεῖσα συναλλαγματικὴ διὰ δραχ. 280 καὶ 85)οο ἦτο πληρωτέα τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1906 μετὰ τὴν ἀποδοχήν της ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου, μετεβιβάσθη δὲ τῇ 8 Αὐγούστου 1906 διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως τοῦ ἀντιτίμου ληφθέντος ὑφ' ἡμῶν εἰς τὴν διαταγὴν τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης, ὑπ' αὐτῆς δὲ μετεβιβάσθη δι' ὀπισθογραφήσεως ἐπὶ σκοπῷ εἰσπράξεως τοῦ ἀντιτίμου τῆς συναλλαγματικῆς διὰ λογαριασμὸν τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης εἰς τὴν τῆς Τραπέζης Ἐμπεδοκλέους τῇ 9 Ὀκτωβρίου 1906 καὶ ὑπὸ τῆς Τραπέζης Ἐμπεδοκλέους μετεβιβάσθη δι' ὀπισθογραφήσεως ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ τῆς εἰσπράξεως τοῦ ἀντιτίμου τῆς συναλλαγματικῆς τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1906 εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Γ. Ἀλμπανοπούλου. Ληξάσης δὲ τῆς συναλλαγματικῆς ταύτης καὶ μὴ πληρωθείσης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ὁ κομιστὴς αὐτῆς Γ. Ἀλπανόπουλος διεμαρτύρησεν αὐτὴν ἐπὶ μὴ πληρωμῇ συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 24348 τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1906 διαμαρτυρικοῦ τοῦ ἀνωτέρω Συμβολαιογράφου. Μεθ' ὃ προσκλήσει τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης ἠναγκάσθημεν δι' ὃν λόγον ἐπληρώσαμεν τὴν προηγουμένην, νὰ πληρώσωμεν καὶ τὴν παροῦσαν συναλλαγματικὴν καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ διαμαρτυρικοῦ αὐτῆς ἐκ δραχ. 7.—3) ἡ δὲ τρίτη τῇ 26 Σεπτεμβρίου 1906 ἐκδοθεῖσα διὰ δραχ. 297 καὶ 60)οο συναλλαγματικὴ ἦτο πληρωτέα τῇ 20 Δεκεμβρίου ἰδίου ἔτους μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀποδοχήν της καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ πληρωθῇ τῇ 26 Δεκεμβρίου, μετεβιβάσθη ὑφ' ἡμῶν, τοῦ ἀντιτίμου ληφθέντος νομίμῳ καὶ τακτικῇ ὀπισθογραφήσει εἰς τὴν διαταγὴν τῶν ἀδελφῶν Μαλτσινιώτη τὴν 8 Νοεμβρίου 1906, ὑπὸ δὲ τῶν ἀδελφῶν Μαλτσινιώτη διὰ νομίμου ἐπίσης ὀπισθογραφήσεως μετεβιβάσθη ἡ αὐτὴ συναλλαγματικὴ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἐν Κορίνθῳ ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ἀντιτίμου καταβληθέντος τὴν 10ην Νοεμβρίου 1906. Τὸ ὑποκατάστημα τῆς ἄνω Τραπέζης μὴ πληρωθὲν κατὰ τὴν λῆξιν τῆς συναλλαγματικῆς ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, διεμαρτύρησε τὴν συναλλαγματικὴν ταύτην συνταχθέντος τοῦ ἐπὶ μὴ πληρωμῇ διαμαρτυρικοῦ ὑπ' ἀριθ. 32,228 τῆς 27 Δεκεμβρίου 1906 τοῦ Συμβολαιογράφου Νέας Κορίνθου Κ. Τζιρακοπούλου. Μεθ' ὃ συνεπείᾳ προσκλήσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις καταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἠναγκάσθημεν νὰ πληρώσωμεν καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συναλλαγματικῆς ταύτης καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ διαμαρτυρικοῦ αὐτῆς ἐκ δραχ. 7.—Διὰ τῶν τοιουτοτρόπως γενομένων πληρωμῶν τῶν ἀνωτέρω τριῶν συναλλαγματικῶν ἐγενόμεθα τελευταῖοι νόμιμοι κομισταὶ αὐτῶν ὡς ὑπεισελθόντες εἰς τὰ δικαιώματα τῶν τραπεζῶν, ἃς ἐπληρώσαμεν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος ὡς ἀποδέκτης καὶ ὑπογραφεὺς καὶ τῶν τριῶν ὡς ἄνω συναλλαγματικῶν εἶναι ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτῶν καὶ τῶν ἐξόδων τῶν διαμαρτυρικῶν πρὸς ἡμᾶς τελευταίους νομίμους κομιστὰς αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ἄλλως ὁ ἐναγόμενος ὡς λαβὼν πρόβλεψιν διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν συναλλαγματικῶν καὶ μὴ πληρώσας αὐτὰς εἶναι ὑπόχρεως πρὸς ἡμᾶς κατὰ τὰς περὶ ἐντολῆς ἄλλως τὰς περὶ διοικήσεως ἀλλοτρίων διατάξεις.—Ἐπειδὴ κατὰ τοῦ ἐναγομένου ἐμπόρου ὄντος ἅτε ἀγοράζοντος κατὰ σύνηθες ἐπάγγελμα κινητὰ πρὸς μεταπώλησιν ἐπὶ κέρδει καὶ δι' ἐμπορικὴν αἰτίαν συναλλαξαμένου, δέον ν' ἀπαγγελθῇ προσωπικὴ κράτησις.

Διὰ ταῦτα καὶ τὰ κατὰ τὴν συζήτησιν εἰς ἣν καλοῦμεν τὸν ἐναγόμενον ἐνώπιον τοῦ ἄνω δικαστηρίου μετὰ μῆναξ ἓξ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης.

Ἐξαιτούμεθα

Νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή μας.

Νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος, ἵνα διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως καὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως μᾶς καταβάλῃ α.) δι' ἀντίτιμον τῆς πρώτης συναλλαγματικῆς δραχ. 300 διὰ τόκους αὐτῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ διαμαρτυρικοῦ μέχρι σήμερον πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως δραχ. 22,85. καὶ δι' ἔξοδα διαμαρτυρικοῦ αὐτῆς δραχ. 7. ἤτοι δραχ. 329 καὶ 85 ἐντόκως πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ σήμερον ἕως ἐξοφλήσεως.—β΄. δι' ἀντίτιμον τῆς δευτέρος συναλλαγματικῆς δραχ. 280 καὶ 85, διὰ τόκους αὐτῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ διαμαρτυρικοῦ μέχρι σήμερον πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως δραχ. 23 καὶ 35 καὶ δι'ἔξοδα διαμαρτυρικοῦ αὐτῆς δραχ. 7 ἤτοι δρ. 311.20 ἐντόκως πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ σήμερον ἕως ἐξοφλήσεως.—καὶ γ΄.) δι' ἀντίτιμον τῆς τρίτης συναλλαγματικῆς δρ.297 καὶ 60, διὰ τόκους αὐτοῦ ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ διαμαρτυρικοῦ μέχρι σήμερον πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως δραχ. 19.90 καὶ δι' ἔξοδα διαμαρτυρικοῦ αὐτῆς δραχ 7 ἤτοι δραχ. 324 καὶ 50 ἐντόκως πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ σήμερον ἕως ἐξοφλήσεως.—Καὶ νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἁρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήνοις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἐναγόμενον, δημοσιευθήτω δὲ ἡ παροῦσα διὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Δικαιοσύνη».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1907.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος

Σ. Βελλῆς

Ἐν Ῥώμῃ, οὐχ ἧττον, ἔνθα τὸ ἄτομον ἀνακύπτει ἐλεύθερον ὡς τοιοῦτο, καίτοι οὐχὶ ὡς μέλος τῆς ἐλευθέρας πολιτείας, ἀλλὰ λόγῳ τῶν προϊόντος τοῦ χρόνου συντελεσθεισῶν, τελειοτέρας καὶ συστηματικωτέρας διαμορφώσεως τῆς νομοθεσίας,ὡς καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς περὶ Δικαίου συνειδήσεως, ὑπετυπώθη ἐναργέστερον ἡ ἀρχὴ τῆς μονογαμίας, ἐν ᾗ καὶ μόνῃ δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἡ ἀληθὴς ἰσότης δικαιωμάτων καὶ ἡ πλήρης ἀφοσίωσις καὶ πίστις τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους. Ὅτε ὅμως οἱ μὲν γάμοι, ὡς ἐκ τῆς ἐπελθούσης ἐκλύσεως καὶ διαφθορᾶς τῶν ἠθῶν ἀπέβησαν σπανιώτεροι, ὁ δὲ ρωμαϊκὸς πληθυσμὸς διὰ τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν ἠλαττώθη μεγάλως, ὁ Αὔγουστος ἀνεγνώρισε διὰ τῆς νομοθεσίας αὐτοῦ καὶ τὴν σχέσιν τῆς παλλακείας ὡς ἔννομον.

Ἀλλ' αὕτη ὡς ἀτελὴς τοῦ γάμου ἀπομίμησις ἐπετράπη μόνον ἐλλείποντος τοιούτου, δι' ὃ καὶ οὐδεὶς ὁ νόμιμον ἔχων σύζυγον ἠδύνατο νὰ συζῇ μετὰ παλλακῆς (1).

ταίρας ἡδονῆς ἕνεκ' ἔχομεν, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν θεραπείας τοῦ σώματος, τὰς δὲ γυναῖκας τοῦ παιδοποιεῖσθαι γνησίως καὶ τῶν ἔνδον φύλακα πιστήν».

(1) Πρβλ. 1. 3 C (7. 15) Si quis sine uxore constitutus ancillam suam nomine habeat concubinam, . . et in eadem usque ad mortem consuetudine permanserit, sancimus non concedi heredibus efuncti deandem vel liberos ejus in servitutem deducere . . . Sin autem taciturnitate eos praeteriit, tunc post mortem ejus ad libertatem eripiantur . . . Omnibus etenim uxores habentibus concubinas vel liberas vel ancillas habere nec antigua jura nec nostra concedunt.—l. 144 Dig. (50, 16)—l un. C. (5, 26) καὶ Paulus S. R. II. 20.

ΤΕΛΟΣ

Τόμοι τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5 τοῦ δὲ δευτέρου πρὸς δραχμὰς 7.50 ἕκαστος.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΥΠΟ
ΣΠΥΡ. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ

ΑΝΤ. ΓΡ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ
Δ. Ν. ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Τύποις Π. Α. Πετράκου